

Sygn. akt VIII Ka 366 / 13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Marzanna Chojnowska –spr**

SSO Dorota Niewińska

DelSSR Beata Maria Wołosik

Protokolant - Aneta Chardziejko

W obecności prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Elżbiety Korwell

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013r

sprawy A. A.

oskarżonego o czyny z art. z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt XV K 27 / 12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. G. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata H. Ł. kwotę 516.60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym kwotę 96.60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. A. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 16 lipca 2010 roku do 05 września 2011 roku w (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...)w (...)na ul. (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.521,00 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że zawarł w swoim imieniu dwie umowy na wynajem samochodów marki (...)o nr rej (...)w okresie 16.07.2010 – 25.07.2010 roku oraz marki (...)o nr rej (...)w okresie 25.07.2010 – 03.08.2010 roku, na które pobrał faktury sygnowane na firmę (...) Sp. z o.o., które po użytkowaniu zwrócił nie uiszczając z tytułu najmu należności w wyżej wymienionej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

II. w okresie od 07 listopada 2010 roku do 09 listopada 2011 roku w (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. J.prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)– wypożyczalnia samochodów i przyczep w (...)na ul. (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.616,00 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że zawarł umowę na wynajem samochodu marki (...)o nr rej (...)w okresie 07.11.2010 – 04.01.2011 roku, na który pobrał fakturę sygnowaną na firmę (...) Sp. z o.o., który po użytkowaniu zwrócił nie uiszczając z tytułu najmu należności w wyżej wymienionej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

III. w okresie od 2 listopada 2005 roku do 10 listopada 2011 roku w (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)G. K.w (...)na ul. (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.500.00 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że jako podwykonawca reprezentując firmę (...)zawarł umowę na wykonanie prac budowlanych na terenie (...)w (...)polegającej na zagęszczaniu i wyprofilowaniu podłoża pod warstwy konstrukcyjne nawierzchni, wykonanie nadbudowy z kruszywa naturalnego stabilizowanego mechanicznie, ustawienie krawężnika betonowego (74 mb) i obrzeża betonowego (68 mb), wykonanie studni chłonnej z kręgów betonowych oraz ułożenie nawierzchni z kostki brukowej typu (...)gr 8 cm na podsypce cementowo – piaskowej gr 3 cm – 433,85 m², a po ich wykonaniu nie uiszczył należności w wyżej wymienionej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

IV. w okresie od bliżej nie ustalonego dnia 2002 roku do 16 listopada 2011 roku w (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. M.(...) PPHU (...)w (...)na ul. (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.419,78 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że zawarł umowę na wypożyczony sprzęt budowlany, który po użytkowaniu zwrócił nie uiszczając z tytułu najmu należności w wyżej wymienionej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013 roku w sprawie sygn. akt XV K 27/12:

I. oskarżonego A. A. uznał za winnego tego, że:

A. w okresie od dnia 16 lipca 2010 roku do dnia 17 sierpnia 2010 roku w (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...)w (...)przy ul. (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2.131 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umów w ten sposób, że w dniu 16.07.2010 roku zawarł w swoim imieniu umowę na wynajem samochodu osobowego marki (...)o nr rej (...)na okres 16.07.2010 roku – 25.07.2010 roku oraz w dniu 25.07.2010 roku zawarł w swoim imieniu umowę na wynajem samochodu osobowego marki (...)o nr rej (...)na okres 25.07.2010 roku – 03.08.2010 roku, które po użytkowaniu zwrócił, po czym zażądał wystawienia faktur na firmę (...) Sp. z o.o., a mimo ich wydania i upływie ustalonego na dzień 17 sierpnia 2010 roku terminu rozliczenia drugiej faktury nie uiszczył należności z tytułu najmu w wyżej wymienionej kwocie, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go,

B. w okresie od dnia 07 listopada 2010 roku do dnia 14 stycznia 2011 roku w (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. J.prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)– wypożyczalnia samochodów i przyczep w (...)na ul. (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.616 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy w ten sposób, że zawarł umowę na wynajem samochodu marki (...)o nr rej (...)na okres 07.11.2010 roku – 04.01.2011 roku, który po użytkowaniu zwrócił, po czym zażądał wystawienia faktury na firmę (...) Sp. z o.o., a mimo jej wydania i upływu ustalonego na dzień 14 stycznia 2011 roku terminu rozliczenia

nie uiszczył należności z tytułu najmu w wyżej wymienionej kwocie, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go,

przy czym przyjmując, że czyny te, tj. wskazane w punkcie I., litery A i B zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw, na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

C. w okresie od dnia 2 listopada 2005 roku do 30 kwietnia 2006 roku w (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)G. K.w (...)na ul. (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 9.500 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że w dniu 2.11.2005 roku jako podwykonawca firmy (...) sp. z o.o.w (...)reprezentując firmę (...)zawarł umowę na wykonanie prac budowlanych na terenie (...)w (...)polegającej na zagęszczaniu i wyprofilowaniu podłoża pod warstwy konstrukcyjne nawierzchni, wykonanie nadbudowy z kruszywa naturalnego stabilizowanego mechanicznie, ustawienie krawężnika betonowego (74 mb) i obrzeża betonowego (68 mb), wykonanie studni chłonnej z kręgów betonowych oraz ułożenie nawierzchni z kostki brukowej typu (...)gr 8 cm na podsypce cementowo – piaskowej gr cm – 433,85 m², a po ich wykonaniu, mimo uzyskania należności od (...) Sp. z o.o.i upływu terminu ustalonego na dzień 30.04.2006 roku terminu rozliczenia, nie uiszczył należności w umówionej kwocie i za to, na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

D. w okresie od dnia 13 sierpnia 2002 roku do dnia 26 września 2002 roku w (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. M.(...) PPHU (...)w (...)przy ul. (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 3.419,78 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że zawarł w dniach 13.08.2002 roku, 21.08.2002 roku i 20.09.2002 roku trzy umowy na wypożyczenie narzędzi i maszyn budowlanych, które po użytkowaniu zwrócił nie uiszczając z tytułu najmu należności w wyżej wymienionej kwocie mimo upływu ustalonego na dzień 26.09.2002 roku terminu rozliczenia, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 skazał go, zaś na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. A. obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz:

– K. G.w kwocie 2131(dwóch tysięcy stu trzydziestu jeden) złotych,

– M. G.w kwocie 7500 (siedmiu tysięcy pięciuset)złotych;

IV. Zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. G.kwotę 3707(trzech tysięcy siedmiuset siedmiu) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

V. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego, adw. H. Ł.kwotę 1343,16 (jednego tysiąca trzystu czterdziestu trzech 16/100, w tym VAT w kwocie 251,16)złotyctytułem kosztów obrony z urzędu;

VI. Zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Powyższy wyrok na mocy podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. zaskarżył obrońca oskarżonego w całości.

Na mocy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 3, 4 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

1) w zakresie wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. A.działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, a zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził kontrahentów do niekorzystnego

rozporządzenia własnym mieniem wprowadzając ich w błąd co do zamiaru wykonania zobowiązania, podczas gdy z analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż oskarżony w chwili zawierania umów miał zamiar spełnienia świadczenia wzajemnego, a częściowe niewywiązanie się ze zobowiązań było spowodowane: w zakresie czynów z punktu I A i I Borzeczenia trudną sytuacją finansową w jakiej znalazła się Spółka, w imieniu której działał oskarżony oraz sam A. A.; w przypadku czynu z punktu I C zaskarżonego wyroku koniecznością dokonywania poprawek na placu budowy, zaś co do czynu z punktu I D wyroku brak jest również (poza zeznaniami pokrzywdzonego) dowodów, iż oskarżony nie uiścił przynajmniej części kwoty za najem elektronarzędzi;

2) w odniesieniu do czynu z punktu I C wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na wybiórczej interpretacji zeznań świadków A. S. (1), M. S. i G. B. przesłuchiwanych na okoliczność istnienia usterek na placu należącym do Nadleśnictwa (...), znajdującym się w (...), bowiem Sąd pierwszej instancji oparł się na fragmentach zeznań obciążających oskarżonego, wyjmując wypowiedzi z kontekstu i nie wskazując na wątpliwości świadków oraz na to, że nie pamiętali oni opisanej inwestycji oraz na fragmentarycznej interpretacji opinii Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia odpowiedzialności oskarżonego;

ewentualnie

3) w zakresie wszystkich przypisanych A. A. czynów – rażąco niewspółmierność kary, a mianowicie kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego za poszczególne czyny, jak również kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem tego dobrodziejstwa wystarczyłoby dla osiągnięcia celów postępowania, zwłaszcza, że w niniejszej sprawie oskarżyciel publiczny przed wznowieniem przewodu sądowego wnosił o orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat (strona 2 protokołu rozprawy z dnia 05 lipca 2012 roku), a po wznowieniu przewodu sądowego prokurator wnosił o orzeczenie kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat (strona 6 protokołu rozprawy z dnia 18 stycznia 2013 roku, k. 348), a zatem po przeprowadzeniu stosownych dowodów nawet w ocenie rzecznika interesu publicznego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłaby wystarczająca;

4) obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu polegającą na zasądzeniu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, nieopłaconych w całości ani w części według norm przepisanych w wysokości stawki minimalnej (a zatem 1092 złotych plus VAT w kwocie 251,16 złotych, łącznie 1343,16 złotych), podczas gdy niezbędny nakład pracy adwokata podczas 11 terminów rozpraw, fakt, iż obrońca występował w postępowaniu przez 9 miesięcy, zgłaszając celowe i uwzględniane przez Sąd wnioski dowodowe, a sprawa ma charakter zawily, na co wskazywał również Sąd I instancji odracząc publikację wyroku uzasadniał zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za postępowanie przed Sądem pierwszej instancji w wysokości 150% stawki minimalnej, a zatem w kwocie 1638 złotych plus VAT w wysokości 376,74 złotych (łącznie 2014,74 złotych).

Zarzucając powyższe, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca A. A. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, albowiem apelacja obrońcy oskarżonego A. A. – uwzględniając podniesione w niej zarzuty – okazała się oczywiście bezzasadna.

Wbrew argumentacji skarżącego Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie A. A. od popełnienia przypisanych mu czynów. Po wszechstronnym przeanalizowaniu materiałów sprawy, zarówno pod

kątem stawianych przez obrońcę oskarżonego zarzutów, jak również okoliczności podlegających badaniu z urzędu, Sąd Okręgowy uznał, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i należy je utrzymać w mocy.

Przede wszystkim należy stwierdzić, iż Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym wyroku błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść. Wbrew zarzutom i argumentom apelacji stwierdzić należy, iż dokonana przez Sąd Rejonowy analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego, są prawidłowe i nie dotknięte żadnymi uchybieniami. Bezsparnie z nich wynika, iż A. A. dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów z art. 286 § 1 k.k.

W tym kontekście Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że oskarżony w dniach 16 lipca 2010 roku i 25 lipca 2010 roku zawarł w imieniu własnym z K. G. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...)w (...)dwie umowy na wynajem samochodów osobowych, z góry zamierzając nie zapłacić wynajmującemu należnego czynszu zgodnie z warunkami porozumienia. Nie budzi również żadnych wątpliwości, iż w tożsamy sposób oskarżony działał w przypadku umowy z dnia 07 listopada 2010 roku zawartej z A. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...)– (...), wypożyczalnia samochodów i przyczep w (...). Podobnie należało podzielić ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie tego, że A. A. pomimo zawarcia stosownych umów z M. G. i M. M. z góry nie zamierzał wywiązać się z ich postanowień.

Dokonując oceny powyższych okoliczności należy mieć na uwadze, że określone w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując działanie musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd) ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 czerwca 2009 roku w sprawie sygn. akt WA 16/09, OSNwSK 2009/1/1253, Lex 551085).

Szczegółowa analiza zarzutów sformułowanych w apelacji prowadzi do wniosku, że skarżący skoncentrował swoją uwagę na próbie wykazania braku zamiaru bezpośredniego kierunkowego w zachowaniu A. A.. Oczywistym jest, że w tej kwestii obrońca de facto powtarza argumentację oskarżonego przedstawioną przez niego w swoich wyjaśnieniach powołując się w zakresie czynów z punktu I A i I B na jego trudną sytuację finansową, co do czynu z punktu I C na konieczność dokonywania poprawek na placu budowy i w końcu co do czynu z punktu I D na brak dowodów, iż oskarżony nie uiścił przynajmniej części kwoty za wynajem elektronarzędzi. Co jednak istotne, przyjętą przez A. A. linię obrony dostrzegł również Sąd Rejonowy, stąd kwestii stanu świadomości sprawcy poświęcił dużo miejsca w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Poddając kontroli wywody Sądu I instancji w powyższym zakresie Sąd odwoławczy stwierdził, że ich prawidłowość nie została podważona choćby w najmniejszym stopniu.

W okolicznościach niniejszej sprawy na wystąpienie po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego kierunkowego w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów wskazywał szereg istotnych okoliczności wynikających z materiału dowodowego, na które trafnie zwrócił uwagę Sąd I instancji. Wymienić tu trzeba choćby to, że A. A. zaciągał zobowiązania odnośnie czynów z punktów I A – B we własnym imieniu, a pomimo tego występował do kontrahentów z prośbami o wystawienie faktur na spółkę (...), mając nadzieję na przerzucenie ciężaru odpowiedzialności za niewywiązanie się z umów na tenże podmiot. Co więcej, już w chwili zawierania tychże umów był on wpisany do Rejestru Dłużników Niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego pod wieloma pozycjami (pierwszy wpis miał miejsce w dniu 15 stycznia 2004 roku), a nadto prowadzone były wobec niego postępowania egzekucyjne, z których większość zakończyła się umorzeniem z powodu bezskuteczności egzekucji (k. 154 – 155). Nie może zatem budzić wątpliwości, że A. A. doskonale zdawał sobie sprawę ze swojej niewypłacalności, a pomimo tego zawarł

przedmiotowe umowy, a potem nawet je przedłużał nie uiszczając czynszu najmu. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji w sposób prawidłowy przyjął, że oskarżony od samego początku nie chciał zrealizować przedmiotowych umów zgodnie z ich brzmieniem, a podejmowane zabiegi przeniesienia odpowiedzialności materialnej na spółkę (...) dowodzą bezpośrednio jego zamiaru w tym względzie.

Podobnie Sąd I instancji w sposób niezwykle skrupulatny, wręcz drobiazgowy ocenił zachowanie A. A. w kontekście umów łączących go z M. G. i M. M.. Skonfrontował przy tym treść wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie z pozostałym materiałem dowodowym, w tym w szczególności odnośnie czynu z punktu I C – z zeznaniami M. G., G. B., M. S., A. W., Z. B., A. S. (1) i D. P. oraz dokumentacją dotyczącą inwestycji w Nadleśnictwie (...) i informacją z (...) – Państwowego Instytutu (...), zaś co do czynu z punktu I D – z zeznaniami M. M. oraz aktami sprawy XI C 577/02.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nosi cechy wszechstronnej, skrupulatnej i obiektywnej, co pozwoliło na ustalenie prawidłowego stanu faktycznego w zakresie wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów. W ocenie Sądu odwoławczego to apelujący dokonuje bardzo wybiórczej oceny materiału dowodowego. Odwołując się niemal wyłącznie do wyjaśnień oskarżonego i posiłkując się wyrwanymi z kontekstu wypowiedziami świadków M. S., A. S. (2) i G. B. próbuje wykazać, że oskarżony nie działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji skarżącego w tym zakresie.

W powyższej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do uznania, że ustalenia faktyczne Sądu I instancji były nietrafne. Przypomnieć należy, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić wtedy, gdy ustalenia te w ogóle pozbawione są podstawy dowodowej, bądź też podstawę tą stanowią dowody nietrafne, wbrew regułom określonym w przepisie art. 7 k.p.k., uznane przez Sąd za wiarygodne. W sprawie niniejszej Sąd orzekający podstawę tę wskazał, przedstawiając jednocześnie spójne i logicznie poprawne rozumowanie, które doprowadziło do uznania oskarżonego w oparciu o całość materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie za winnego dokonania przypisanych mu czynów.

Przechodząc do szczegółowej analizy zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec A. A. kary należy stwierdzić, iż jest on całkowicie bezzasadny. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd I instancji miał na uwadze wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru tak kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa, jak i kary łącznej. Podkreślił przy tym stanowczo, iż nie znalazł żadnych przesłanek przemawiających za warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, a Sąd Okręgowy w całości to stanowisko podziela. O ile można zgodzić się z twierdzeniem, że kara łączna 2 lat pozbawienia wolności jest niewątpliwie karą surową, to jednak w realiach niniejszej sprawy nie razi swą surowością w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnosząc się do wywodów i wniosku apelacji, które w swej istocie zmierzały do wykazania, iż w sprawie istnieją przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności należy przede wszystkim podkreślić, iż Sąd orzekający nie uwzględnił żadnych okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego, albowiem istnienia takich okoliczności nie stwierdził. Sąd odwoławczy w całości aprobuje powyższe stanowisko Sądu I instancji. Nie sposób jest bowiem uznać, że za łagodniejszym potraktowaniem A. A. przemawia okoliczność, że zamierzał on spełnić świadczenie wzajemne (co stoi w oczywistej sprzeczności z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego), czy też, że spółka którą reprezentował miała problemy finansowe niezależne od jego działań (co zasadniczo nie ma znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego). Z powyższego wynika, iż skarżący de facto nie powołał żadnych okoliczności, które mogłyby skutkować zmianą zaskarżonego wyroku poprzez zawieszenie oskarżonemu wykonania orzeczonej względem niego kary łącznej pozbawienia wolności. Ograniczył się jedynie do przywołania stanowiska oskarżyciela publicznego w zakresie wnioskowanych przez niego kar, które przecież dla Sądu orzekającego nie są wiążące.

Sąd odwoławczy nie znalazł również podstaw do uwzględnienia wniosku skarżącego o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za pierwszą instancję w wysokości 150% stawki minimalnej. W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest bowiem przesłanek uzasadniających podwyższenie stawki wynagrodzenia

obrońcy z urzędu ponad wysokość stawki minimalnej wynikającej z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461 – tekst jednolity), zwłaszcza gdy jego aktywność nie przekraczała granic zwykłej staranności obrońcy.

Powyższy pogląd znajduje swoje oparcie w treści § 2 ust. 2 w/wymienionego rozporządzenia, z którego wynika, że zasadą jest zasądzanie kosztów zastępstwa procesowego w stawce minimalnej, zaś stawkę podwyższoną stosuje się w wyjątkowych przypadkach, po spełnieniu ściśle określonych kryteriów, a więc jedynie w sprawach o szczególnym stopniu zawilości, wymagających wyjątkowo dużego nakładu pracy i przy ustaleniu znaczącego wkładu pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Do podwyższenia stawki wynagrodzenia obrońcy z urzędu do 150% stawki minimalnej nie jest zatem wystarczające twierdzenie, że przygotowanie się do prowadzenia sprawy wymagało większego niż przeciętny nakład pracy adwokata.

Zaskarżony wyrok nie jest również dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Okręgowy z urzędu.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną, na mocy art. 437 § 1 k.p.k. wyrok jako słuszny utrzymał w mocy.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto na mocy § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 – tekst jednolity). O ile Sąd Okręgowy uznał, że wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o zasądzenie na rzecz K. G. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym jest słuszny co do zasady, o tyle nie zaaprobował wynikającej z załączonej do akt sprawy umowy kwoty wydatków, która została określona w wysokości 2.460,00 złotych brutto.

W tym kontekście Sąd miał na uwadze stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 23 marca 2011 roku w sprawie sygn. akt I KZP 1/11, zgodnie z którym wysokość kosztów procesu zasądzanych w sprawie karnej od Skarbu Państwa lub przeciwnika procesowego na rzecz strony, której racje zostały w procesie uwzględnione, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów, przy czym zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), nie może przekroczyć sześciokrotności stawki minimalnej. Ponadto ustalając wysokość żądanych kosztów, Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy obrońcy lub pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy zastępcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia - § 2 ust. 1 wymienionego rozporządzenia (OSNKW 2011/5/38, Lex 738219).

Uwzględniając powyższe żądana kwota 2.460,00 złotych jest w ocenie Sądu Okręgowego znacznie wykraczająca poza nakład pracy pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem II instancji, który sprowadził się jedynie do wzięcia udziału w rozprawie apelacyjnej, bez konieczności sporządzania jakichkolwiek pism procesowych. Inną kwestią jest, że Sąd zasądzając zwrot kosztów zastępstwa nie może oprzeć się wyłącznie na umowie pomiędzy oskarżycielem posiłkowym i pełnomocnikiem, albowiem zasądzona kwota musi mieścić się w granicach określonych przepisami prawa, w tym również winna uwzględniać regulację § 2 ust. 1 rozporządzenia. W tej sytuacji zdaniem Sądu odwoławczego brak jest przesłanek uzasadniających podwyższenie stawki wynagrodzenia pełnomocnika ponad wysokość stawki minimalnej wynikającej z § 14 ust. 2 pkt 4 w/wymienionego rozporządzenia.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 – tekst jednolity).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia. Powyższe jest skutkiem uznania Sądu Okręgowego, iż uiszczenie kosztów

sądowych przez A. A. – przy uwzględnieniu orzeczonej wobec niego bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności – byłyby dla niego zbyt uciążliwe. Nadto Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż oskarżony jest zobowiązany do zapłaty ogółem 9631,00 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz K. G. (2131,00 złotych) i M. G. (7500 złotych) oraz 3707 złotych na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. G. tytułem kosztów zastępstwa procesowego, zaś dodatkowe obciążenie go tymi kosztami mogłoby w konsekwencji doprowadzić do bezskuteczności wyegzekwowania tejże kwoty.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.